

לפני כבוד השופט שמאי בקר

המאשימה מדינת ישראל

נגד

הנאשם פלוני

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד איציק אמיר
הנאשם בעצמו
ליקול טמסוט ממושרד עו"ד שירלי לוז מהסניגוריה הציבורית

פרוטוקול

ב"כ הנאשם:

אבקש שהדיון יתקיים בדלתיים סגורות וינתן צו איסור פרסום על שמו של הנאשם ובן זוגו. הנאשם מתכוון לחשוף פה מס' דברים. הנאשם מאוים על חייו ובן זוגו הישראלי מבקש לשמור על פרטיותו.

ב"כ המאשימה:

מתנגד. לא הוכח דבר ואין כל נימוק קבוע בדיון שמצדיק זאת.

החלטה

לאחר שאשמע את הצדדים ואת הטענות אחליט בדבר.

ניתנה והודעה היום כ' סיוון תשע"ז, 14/06/2017 במעמד הנוכחים.

גזר דין

הנאשם הודה והורשע בעבירה של כניסה לישראל שלא כחוק, בניגוד לסעיף 12 (1) לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב – 1952.

כתב האישום המקורי מדבר על עבירה מיום 7.2.11, אז שהה הנאשם בשוק הכרמל, וביני לביני צירף הנאשם תיק נוסף הלוא הוא ת"פ 19263-02-11 המדבר בשהייה בישראל שלא כחוק, אותה עבירה ממש, מיום 31.5.11.

המדינה עתרה להשתת עונש של חודשיים מאסר בפועל, לצד הפעלת מאסר מותנה בן 5 חודשים, שמקורו בת"פ 41334-02-10 מיום 9.5.10, גזר דין עליו חתום כבוד השופט לנדמן המנוח.

ניתנת האמת להאמר, שתיק זה – בירורו נמשך ונמשך, התחיל בשנת 2011 אצל כבוד השופט דרויאן, בשנת 2013 עבר אלי, כאשר נדחה מעת לעת, כל פעם ב"קפיצות" של חודשים ארוכים, על מנת לאפשר לנאשם ולבן זוגו הישראלי, מר אלמוני, לנסות ולהסדיר את מעמדם בישראל, במסגרת איחוד משפחות או כל דרך אחרת, למשל על דרך המחלקה ההומניטרית.

ההגנה גם הציגה מסמכים המלמדים על פעילות כזו, אולם עד היום לא הוגשה עתירה לבג"צ, כאשר מר אלמוני מסביר את הדבר בחסרון כיס, מצד אחד, ובהמתנה למיצוי ההליכים, בכל מקרה, טרם הפניה לבג"צ (מפנה למכתבה של עו"ד לאה צמל מיום 12.1.17).

התביעה טוענת כי המאסר המותנה הוא חב הפעלה, ופשיטא – שהצדק עמה, שכן מדובר בשתי עבירות שונות שבוצעו, במועדים שונים, ואין די בכך שמדובר באותה עבירה ממש, כדי לקבוע שמדובר במסכת עובדתית אחת, והדברים ברורים, לא צריכים הרחבה.

יחד עם זאת, לא ניתן לכחד, כי המקרה הזה הוא מקרה יוצא דופן, אנושי, נוגע ללב: הנה, גבר ישראלי, עומד על דוכן העדים, מספר על כך שהיה xxxxxxx לפני שנים, סבא לנכדים, אדם שעל פני הדברים הרשים בדבריו ובישירותו, כאשר סיפר, בין היתר, כיצד לראשונה בחייו התאהב בגבר, הלוא הוא פלוני, הנאשם החובש היום את ספסל הנאשמים.

אומרת ההגנה, לו היה פלוני שבדי, או "אפילו" אריתראי (כך אומר מר אלמוני במסגרת קריאת ביניים נימוסית באולם בית המשפט) – הרי שלא היתה בעיה להם לממש אהבתם, כך או כך.

אלא, שפלוני הוא פלסטינאי, ובמזרח התיכון, במדינת ישראל, המציאות מורכבת, והיא גורפת לתוכה גם מעין טרגדיות כגון דא, במסגרתה לא יכולים שני נאהבים לממש אהבתם, והלב יוצא אליהם.

דחקתי בהגנה, בסנגורים השונים שייצגו את פלוני, למצות את ההליכים, לעלות ירושלימה, ולהגיש את העתירה הנכספת, וענין זה התמהמה, עוד ועוד, עוד ועוד, ואין לי הכלים או היכולת לקבוע אם הדבר נובע משיבה בחיבוק ידיים, או שמא – מטעמים ענייניים.

בכל מקרה, כפי שכתבתי בדיון הקודם, גידרתי את עצמי, הרי שהזכות לשפוט, היא גם החובה לשפוט, ואין מנוס מלגזור את דינו של הנאשם כאן, פלוני, שמכל המקומות שבעולם, ומכל האנשים שבהם, מצא את אהבתו בתל אביב, אצל מר אלמוני, וההיפך.

בהעדר כל דרך חוקית להאריך את המאסר המותנה, חרף השנים (ממש כד!) שהקציתי להגנה כדי שתמצה את ההליך המנהלי אל מול המדינה, הגיעה העת לגזור את הדין, ואני עושה זאת בלב כבד, תוך שאני משאיר, עדיין, צוהר קטן, הכל כמפורט להלן.

אני גוזר אפוא על הנאשם את העונשים הבאים:

א. מאסר בפועל למשך חודשיים, כפי עתירת התביעה, בגין שני התיקים שצורפו להם יחדיו כאן.

ב. אני מפעיל את המאסר המותנה שנגזר במסגרת ת"פ 41334-02-10 מיום 9.5.10, למשך חמישה חודשים.

ג. נוכח הנסיבות יוצאות הדופן, אני קובע כי העונש ירוצה בחופף, דהיינו – סה"כ ירצה הנאשם מאסר בפועל בן 5 חודשים, וזאת – בניכוי ימי מעצרו.

ד. הנאשם יתייצב לריצוי עונשו ביום 17.12.17, במזכירות ביהמ"ש בתל אביב.

לציין, כי הנאשם התייצב לכל הדיונים עד כה, הוא מבקש להמשיך להישאר בישראל עם בן זוגו, כך שאין חשש, על פני הדברים, שלא יתייצב לריצוי עונשו. לטובת הענין תחתם ערבות צד ג' של מר אלמוני המבטיחה התייצבות הנאשם לריצוי עונשו בסך 15,000 שח וזאת יתבצע עתה.

הנאשם עצמו יחתום על התחייבות דומה, עצמית, בגובה אותו הסכום.

המועד שנקבע לעיל, הוא אותו "צוהר" שאני משאיר פתוח לטובת הנאשם ובן זוגו, אולי עד אז תוגש עתירה, אולי הפריץ, אולי כל נסיבה אחרת שתקל על הנאשם ועל אהובו הישראלי.

ה. מאסר למשך חודש ימים, אולם הנאשם לא ישא בעונש זה אלא אם תוך שנה מיום שחרורו יעבור עבירה של כניסה לישראל שלא כחוק.

ו. הנאשם יחתום על התחייבות בסך 300 שח שלא לעבור על חוק הכניסה לישראל משך שנה מיום שחרורו.

הפקדות בתיק או בתיק המצורף – יוחזרו לנאשם או למר אלמוני.

זכות ערעור לביהמ"ש המחוזי בתל אביב בתוך 45 יום.

ניתנה והודעה היום כ' סיוון תשע"ז, 14/06/2017 במעמד הנוכחים.

שמאי בקר, שופט

ב"כ הנאשם:

אני מזכיר את בקשתי לאיסור פרסום שם הנאשם ובן זוגו.

ב"כ המאשימה:

חוזר על עמדתני.

החלטה

מצער הדבר, אולם גם בישראל של 2017, כאשר עומד גבר על דוכן העדים ומצהיר על כך שהוא הומוסקסואל, והתאהב בפלסטינאי, הרי שבעידן של האינטרנט, אני מקבל את גישתו לפיה יהא חשוף למה שהוא קורא, ובצדק, שיימינג.

לא הכל רואים בעין יפה רומן שכזה, בין שני גברים, במיוחד כאשר האחד ישראלי והשני פלסטינאי.

למר אלמוני נכדים וילדים, ובאיזון הכולל אינני סבור שיש מקום לחשוף אותם ל"חווות דעתם" של ישראלים כאלה ואחרים, אשר יושבים מאחורי מקלדת ורואים עצמם משוחררים מכל עול ורסן.

הוא הדין ביחס לנאשם. הגם שהדברים לא הוכחו כדבעי, הרי שבאיזון הכולל, איני רואה טעם מיוחד בפרסום שמו, כאשר ידוע שברשות הפלסטינאית לא ישקיפו באהדה על מי שהוא הומוסקסואל, ועוד בחר בישראלי להיות לו לבן זוג.

כאשר קיים סיכון, ולו מזערי, שינסו מי שינסו לבוא חשבון עם הנאשם על "בגידתו" זו עם ישראלי, איני רואה טעם שלא לקבל את בקשת הנאשם, וגם על שמו – אטיל צו איסור פרסום.

סוף דבר אפוא, שגזר הדין, וההליכים כולם מותרים בפרסום, במסגרת האיזון הראוי וכיבוד פומביות הדין, אולם שמם של הנאשם ושל בן זוגו – אסורים בפרסום, או בגילוי כל פרט ישיר או עקיף.

ניתנה והודעה היום כ' סיוון תשע"ז, 14/06/2017 במעמד הנוכחים.

שמאי בקר, שופט